

ткиво и опредељују и саму њену физиономију и организацију. Свака федерација садржи најмање две федералне јединице (као нпр. наша бивша СР Југославија) али и више њих, па чак и педесет, као америчка данас. При томе та бројност чланица федерације у досадашњој теорији и пракси федерализма није узимана као фактор који битно утиче на постојање и остваривање федерације. Иако федералне јединице нису и не морају да буду једнаке по величини, броју становника или привредној снази, то ипак морају да буду у правном смислу, по свом статусу, да међу њима нема разлика у погледу права и обавеза. Ова једнакост федералних јединица је битан услов за функционисање саме федерације, њену чврстину и стабилност, јер би свако друго решење које води неравноправности федералних јединица угрожавало и сам опстанак федерације и у крајњој линији је разједињавало и разбијало. У историји и пракси федерација било је и таквих примера где је између федералних јединица постојала дискриминација и неравноправност која је одржавана насилним путем, чиме је стваран привид једне хармоничне заједнице. То је био својевремено случај са совјетском федерацијом (у време Стаљина) која је у интересу привилегованог положаја Руса занемарила друге совјетске народе и народности и тако изазвала незадовољство и непријатељство других федералних јединица. Тако владајуће државне елите избором погрешне политике која се ослања на водећу и најјачу нацију изазивају латентни сукоб између нација који временом кулминира, када попусте стеге које насилно одржавају нездраво и дискриминаторско стање у федерацији.

Федералне јединице у федерацији задржавају практично иста права која су имале и пре, док су биле посебне државе, с тим што их сада уживају по другом основу, изводе из савезне власти и савезног устава. То је друга важна карактеристика положаја федералних јединица у федерацији и значи да оне свој положај не изводе из свог устава иако га имају, него из савезног, па су тако категорија федералног устава. У ствари, устави федералних јединица и нису то у правом, државноправном смислу јер је устав искључиво акт неограничене и суверене, уставотворне власти. То је само савезни устав, као израз суверене савезне државе. Пошто федералне јединице и немају уставе у правом смислу, то и нису суверене, већ су самосталне у оквиру уставом признате надлежности која им припада и која им је дата савезним уставом. Из подређености федералних јединица федерацији произилази и општеприхваћени став да федералне јединице немају тзв. право нулификације, поништавања федералних закона и аката за које сматрају да су супротни њиховим правима. Управо на том питању и праву се и